

Arrest

nr. 173 485 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2008 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigert bij beslissing van 7 december 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 24 maart 2010 met nummer 40 757 weigert

de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen.

Op 4 juni 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad. Bij arrest van 22 september 2010 met nummer 48 439 wordt het beroep tot nietigverklaring door de Raad verworpen.

Op 8 juni 2010 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 10 juni 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad. Bij arrest van 3 september 2010 met nummer 47 760 wordt het beroep tot nietigverklaring door de Raad verworpen.

Op 9 juli 2010 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigert bij beslissing van 7 oktober 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen voormelde beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad. Bij arrest van 21 januari 2011 met nummer 54 714 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 14 februari 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 31 maart 2011 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

Op 6 mei 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 november 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 28 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.07.2011 en 08.12.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

Z., A. R. (R.R.: ...)

nationaliteit: Irak

geboren te Zemar/Tallafar op 01.01.1983

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor Z., A. R. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 18.11.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

Op 18 november 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 28 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: Z., A. R. [...]

geboortedatum: 01.01.1983

geboorteplaats: Zemar/Tallafar

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“4.1.1.

De eerste bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoeker geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de ziekte waaraan de verzoeker lijdt niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

4.1.2.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken klinkt als volgt:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor Z., A. R. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 18.11.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de medische aandoening waaraan de verzoeker lijdt, niet ernstig zou zijn. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is uitermate stereotiep.

De verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur is onvoldoende, te meer de vaststelling van de arts-adviseur niet strookt met de vaststellingen gedaan in de medisch verslagen die aan de medische regularisatieaanvraag werd gevoegd, waarin de nood aan adequate opvolging en behandeling wordt benadrukt (cf. infra).

Uw Raad oordeelde in het recente verleden:

"Le Conseil ne peut que constater que cette conclusion n'est pas adéquate au vu des éléments produits par le requérant; qui ne doivent pas être négligés au vu de la gravité alléguée de ceux-ci, laquelle est étayée par les certificats médicaux qu'il a produits et qui relèvent un risque d'impossibilité de marche. Le Conseil estime qu'il est malvenu dans le chef de la partie défenderesse d'en conclure hâtivement que le requérant 'ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique', motivation qui apparaît pour le moins stéréotypée. Le caractère laconique de ladite motivation ne permet pas au requérant de saisir pour lesquelles sa demande d'autorisation de séjour a été déclarée non fondée."

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

4.1.3.

In de eerste bestreden beslissing alsook in het advies van de arts-adviseur wordt verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de interpretatie van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Ten onrechte wordt besloten door de Dienst Vreemdelingenzaken dat een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek. dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening, verhindert dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

- 4.1.3.1.

De verzoeker kan verwijzen naar onder meer het arrest gewezen op datum van 11/02/2013 (RvV 110 240) waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk stelt dat zelfs indien toepassing gemaakt wordt van de rechtspraak van het EHRM, deze rechtspraak, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt, het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Bovendien dient bij de beoordeling eveneens rekening gehouden te worden met de medische situatie van de vreemdeling, de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland.

" 3.2.3 Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag, in gevallen waarbij een gezondheidsproblematiek werd aangevoerd, enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde aandoening, blijkt niet dat het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden vastgesteld. Het EHRM verduidelijkte in het arrest N.t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) dat de uit de rechtspraak voortvloeiende principes die dienen te worden gehanteerd bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM "must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be readily available in the applicant's country or origin or which may be

available only at substantial cost" (vrije vertaling: dienen te worden toegepast bij de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale aandoening die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Uit dit arrest, dat de principes uit eerdere rechtspraak herneemt, kan bijgevolg worden afgeleid dat de aangevoerde aandoening ernstig dient te zijn, doch niet dat aandoeningen die niet acuut levensbedreigend zijn zonder meer niet in aanmerking dienen te worden genomen. Een van de principes die het EHRM hanteert is dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter om de reden dat die Staat betere medisch verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM heeft dit uitgangspunt evenwel genuanceerd en gesteld dat er wel kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Bij de beoordeling van de vraag of er kan besloten worden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM al dan niet geschonden is houdt het EHRM rekening met de medicatie in het herkomstland en, doch in mindere mate, met de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen.

In bepaalde gevallen werd ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich actueel niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndagoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aouimi v. Frankrijk*, par 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par 81 e.v.)

3.2.4 Aldus blijkt dat de verwerende partij, door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert en hierdoor ook de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent.

Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond."

- 4.1.3.2.

Verder staat in het reeds hierboven geciteerde arrest geveld op datum van 27/11/2012 eveneens het volgende te lezen:

"... Ainsi, plutôt que de se référer surement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le Législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques.

La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir:

- o celles qui entraînent un risque réel pour la vie;
- o celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique;

o celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant ;

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque 'pour la vie' du demandeur, puisqu'il envisage au côté du risque vital, deux autres hypothèses.

(...)

Outre que le médecin conseil n'a pas exercé l'entière responsabilité du contrôle que requiert l'article 9ter précité, le Conseil entend relever, qu'après avoir considéré que le dossier médical ne permet pas de constater l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection présentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie, ce médecin conseil et, à sa suite, la partie défenderesse, en ont déduit, indûment, qu'une autorisation de séjour ne pouvait être octroyée à la partie requérante sur la base de l'article 9ter de la Loi.

Or, ainsi qu'il a déjà été exposé ci-dessus, l'article 9ter de la Loi ne se limite pas aux risques de décès.

Si les prémisses du raisonnement du médecin conseil peuvent éventuellement permettre de conclure qu'il ne s'agit pas d'une maladie qui entraîne un risque réel pour la vie, elles ne permettent pas d'en déduire que ladite maladie n'entraîne pas un risque de traitement inhumain ou dégradant ou un risque réel pour l'intégrité physique.

(...)

Le Conseil estime dès lors que la motivation de la décision, fondée uniquement sur ce rapport incomplet du médecin conseil, est inadéquate au regard de l'article 9ter, §1er, alinéa 1er, de la Loi et méconnaît par conséquent la portée de cette disposition. "

(Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

- 4.1.3.3.

Recent oordeelde de Raad van State in het arrest nr. 223.961 dd. 19 juni 2013 dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 E.V.R.M., waardoor een verwijzing naar die drempel absoluut niet bruikbaar is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast heeft de Raad van State in hetzelfde arrest geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken beide mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te onderzoeken, namelijk het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit én het reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf. De ene mogelijkheid is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken beide op een degelijke wijze moet onderzoeken.

"Beoordeling

7.1. Naar luid van artikel 9ter, § 3, 4", van de Vreemdelingenwet wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard "indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft". Anders dan de verwerende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (Pari. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34) De verwijzing door de verwerende partij naar twee vermeldingen in de memorie van toelichting over de verwijdering van vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden. (ibidem, 35 en 36) Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het

EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkwerijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

7.2. Te dezen heeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies van 12 april 2012, dat tot de aanvankelijk bestreden beslissing heeft geleid, als volgt geformuleerd:

"Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. De in het medisch attest beschreven aandoeningen houden geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel". In het bestreden arrest wordt geoordeeld dat de verwerende partij, gelet op dat advies, de aanvraag niet-ontvankelijk moest verklaren en dat zij met de aanvankelijk bestreden beslissing niets anders heeft gedaan dan de wettelijke bepalingen gerespecteerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat artikel 3 van het EVRM een hogere norm dan de Vreemdelingenwet is, dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dan ook moet worden gerespecteerd, dat die rechtspraak een zeer hoge drempel in medische zaken hanteert en dat de aanvraag van de huidige verzoeker niet op kennelijk onredelijke wijze niet-ontvankelijk is verklaard, aangezien de ambtenaar-geneesheer heeft gesteld dat de gezondheidstoestand van de huidige verzoeker niet kritiek is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond."

(Zie arrest Raad van State nr. 223.961 van 19 juni 2013)

Het mag duidelijk zijn dat de motivering in de eerste bestreden beslissing geenszins tegemoetkomt aan de argumentatie in het geciteerde arrest van de Raad van State dd. 19 juni 2013, die een degelijk onderzoek voor de beide in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opgenomen mogelijkheden én waarvan minstens het onderzoek van de tweede mogelijkheid effectief en klaarblijkelijk los dient te staan van de te hoge drempel die artikel 3 E.V.R.M. voorschrijft.

4.1.4.

De arts-adviseur heeft in zijn advies dd. 18/11/2013 het volgende gesteld:

//

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 30 jarige man lijdt aan een chronische anxio-depressieve toestand, zonder pejoratieve evolutie, mogelijks in verband met een matige PTSD. In 2011 werd de vermoedelijke behandelingsduur door de therapeutische sector op zes maanden gesteld. Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn. Er waren ook geen hospitalisaties, noch acute opstoten.

De vermelde aandoeningen of klachten zij niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Het vermelde suïcidegevaar is hier louter hypothetisch en speculatief, er waren geen reële pogingen in die zin.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd hier nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigende is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (...).

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

(Zie stuk 2)

- 4.1.4.1.

Er dient vastgesteld te worden dat de beoordeling van de arts-adviseur indruist tegen hetgeen in de medische getuigschriften werd vermeld. Vele elementen die in de voorliggende medische getuigschriften worden aangekaart, worden eenvoudigweg genegeerd door de arts-adviseur.

In het medisch getuigschrift van dokter B. dd. 23/04/2012 staat vermeld dat de depressie 'majeur grave' is, met psychotische kenmerken. Over het psychotische heeft de arts-adviseur in zijn advies niets vermeld.

Daarnaast minimaliseert de arts-adviseur het risico op zelfdoding, hoewel de behandelende arts een zelfmoordpoging, naast psychoses, uitdrukkelijk als mogelijke complicatie vermeld bij stopzetting van de behandeling. De arts-adviseur spreekt de behandelende arts omtrent deze mogelijke complicatie tegen, hoewel de arts-adviseur zich niet de minste moeite heeft getroost om de verzoeker aan een individueel onderzoek te onderwerpen.

De behandelende geneesheer stelt eveneens nadrukkelijk dat de prognose niet gunstig is indien de verzoeker geen behandeling - zijnde een medicamenteuze behandeling - kan volgen. Opnieuw staat de stelling van de arts-adviseur daar haaks tegenover.

Het moge aldus duidelijk zijn dat de arts-adviseur de medische klachten van de verzoeker minimaliseert en zich bij de opmaak van zijn advies niet gebaseerd heeft op een correcte feitenvinding.

Nochtans, de medische verslaggeving die gevoegd werd aan de aanvraag zijn duidelijk en in ondubbelzinnige bewoordingen opgesteld.

De aandoening waaraan de verzoeker lijdt is tevens van die aard dat zijn fysieke integriteit aangetast zou worden bij stopzetting van de behandeling.

De arts-adviseur miskent de ernstige problematiek van de verzoeker.

De vaststellingen van de arts-adviseur zijn aldus niet gestoeld op juiste feitenvinding. Indien de arts-adviseur zich de moeite getroost om de verzoeker aan een individueel onderzoek te onderwerpen, dan was zijn conclusie wellicht geheel anders geweest.

- 4.1.4.2.

Er dient vastgesteld te worden dat de arts-adviseur in kwestie, dokter J. M., een geneesheer algemene geneeskunde is en dus geen enkele specialisatie heeft in psychologische en psychiatrische aandoeningen zoals deze van de verzoeker (zie de website van de Orde van Geneesheren, <https://www.ordomedic.be/nl/zoek-een-arts/>). terwijl er mag verwacht worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken een arts-adviseur die een gedegen specialisatie heeft aanduidt teneinde omtrent de medische problematiek van de verzoeker uitspraak te doen.

Op geen enkele wijze kan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken de objectieve vaststellingen van de behandelende geneesheer tegenspreken en dus helemaal niet op gemotiveerde wijze tot de conclusie is kunnen komen dat de aandoening van de verzoeker niet zou kunnen weerhouden worden.

De werkwijze die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

4.1.5.

De actuele gezondheidstoestand van de verzoeker behoeft tot op heden opvolging.

De aandoening van de verzoeker is immers tevens in die mate ernstig dat de consequenties bij stopzetting nefast en onomkeerbaar zijn.

« Of behandeling mogelijk is in het land van herkomst van de verzoeker is aldus een vraag die beantwoord dient te worden, alvorens kan geconcludeerd worden dat de verzoeker zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet stelt :

'De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde'.

Voor wat betreft de beoordeling van de ernst van een aandoening, het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, dient immers niet alleen de aandoening op zich beoordeeld worden, maar tevens of er een adequate behandeling/opvolging in het land van herkomst mogelijk is.

Een aandoening kan mogelijks niet als levensbedreigend beschouwd worden (voor zover gemeend wordt dat een levensbedreigend karakter noodzakelijk is in het kader van toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet), tot zover een adequate behandeling kan genoten worden.

De beoordeling van de ernst van de aandoening en het levensbedreigende en kritieke karakter impliceert bijgevolg een beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst.

In casu heeft de arts-adviseur zich beperkt tot het beoordelen van de ernst van de aandoening in de Belgische context en tot zover adequate behandeling aanwezig is. Of behandeling mogelijk is in Irak werd NIET onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de zorgvuldigheidsverplichting en de formele motiveringsplicht geschonden.

4.1.6.

Gelet op voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de verzoeker lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt, dan wel een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, om de medische regularisatieaanvraag van de verzoeker, ingediend op 07/07/2011, ongegrond te verklaren is dan ook niet redelijk.

De bovenstaande rechtsregels worden dan ook in de bestreden beslissing zonder meer geschonden.

4.1.7.

De eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat beide middelen samen zullen worden behandeld.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466).

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen en in het advies d.d. 18 november 2013 van de ambtenaar-geneesheer, dat aan verzoeker werd medegedeeld en dat geacht wordt integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing.

De omstandigheid dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de motivering uit het advies van de ambtenaar-geneesheer laat in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, dan ook niet toe vast te stellen dat de formele motiveringsplicht geschonden zou zijn.

In casu, wordt er met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op een uitvoerige wijze gemotiveerd waarom de aanvraag ongegrond is.

Het bestreden bevel vermeldt tevens de juridische en de feitelijke grondslag op grond waarvan het werd genomen.

De formele motiveringsplicht houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden

opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Het volstaat dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73 906)

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat verzoeker de determinerende motieven van beide beslissing kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Waar zij inhoudelijk kritiek uiten op de bestreden beslissing, voeren zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De ambtenaar-geneesheer is in zijn advies tot de conclusie gekomen dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoeker verblijft, daar uit de beschikbare medische gegevens geen medische aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Hij besluit dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een eenvoudige lezing van het advies toont aan dat de ambtenaar-geneesheer tot zijn besluit kwam, nadat hij op uitvoerige wijze de voorgelegde medische getuigschriften heeft geanalyseerd, op basis waarvan hij het te weerhouden ziektebeeld heeft vastgesteld, met name een chronische anxio-despressieve toestand, zonder pejoratieve evolutie, mogelijks in verband met een matig PTSD. Hij stelde vast dat de vermoedelijke behandelingsduur op 6 maanden werd gesteld, dat er geen hospitalisaties, noch acute opstoten waren en dat er geen verdere medische complicaties geweest zijn die het vermelden waard zijn. Hij stelt tevens vast dat het vermelde suïcidegevaar louter hypothetisch en speculatief is.

Met zijn algemeen betoog omtrent de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker niet aan dat voormelde vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, welke steunen op de voorgelegde medische getuigschriften, kennelijk foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn, noch toont hij aan dat het kennelijk onredelijk is van de ambtenaar-geneesheer om op basis van voormelde vaststellingen tot volgende bevinding te komen:

“Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een onmenselijke of vernederende behandeling.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het medisch getuigschrift d.d. 23 april 2012 van Dr. B. en meer bepaald naar het ziektebeeld vermeld in dit getuigschrift, alsook naar de medicamenteuze behandeling en naar de eventuele gevolgen van een stopzetting van die behandeling.

Verwerende partij stelt dienaangaande vast dat verzoeker met dit betoog evenwel voorbij gaat aan het feit dat in dit medisch getuigschrift, alsook het medisch getuigschrift van december 2012 van dezelfde geneesheer, de vermoedelijke duur van de behandeling op 6 maanden wordt gesteld.

Met een verwijzing naar de medicamenteuze behandeling vermeld in het getuigschrift d.d. 23 april 2013 en naar de eventuele gevolgen van een stopzetting van die behandeling, toont verzoeker dan ook niet aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

De loutere omstandigheid dat in het advies d.d. 18 november 2013 van de ambtenaar-geneesheer onder meer ook naar artikel 3 EVRM wordt verwezen, laat niet toe vast te stellen dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer kennelijk foutief zouden zijn, noch dat die vaststellingen niet zouden

volstaan om tot het besluit te komen dat er geen sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de ambtenaar-geneesheer een geneesheer algemene geneeskunde is en dus geen enkele specialisatie heeft in psychologische en psychiatrische aandoeningen, merkt verwerende partij dat drie van de vier door verzoeker voorgelegde medische getuigschriften, met name de drie recentste attesten, werden opgesteld door Dr. B. [...], "médecin générale agréé".

Voor zoveel als nodig, verwijst verwerende partij ter zake naar het arrest van de Raad van State van 6 november 2013, waarin het volgende werd geoordeeld:

"Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt moet dus aan de ambtenaar-geneesheer worden overgelaten. Deze laatste is volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. Indien hij het noodzakelijk acht, kan hij advies van deskundigen inwinnen. (Parl. St; Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 34)

Anders dan in het bestreden arrest met het gebruik van de woorden "dan ook" wordt voorgehouden, dient de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Door zulks toch als een vereist voor te stellen voor een behoorlijke feitenvinding, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vastgelegde adviesbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en voegt hij een wezen aan die bepaling voorwaarden toe die niet in de wet zijn voorzien." (R.v.St., 6 november 2013, nr. 225.353)

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief ervan, noch tonen hij aan dat verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van een correcte beoordeling van de juiste feitelijke gegevens.

Het louter feit dat hij medische getuigschriften heeft voorgelegd, waaruit hij zelf afleidt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard.

Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. (R.v.V., 21 oktober 2011, nr. 68 851)

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat bij het nemen van het bevel geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezondheidstoestand, nu dit bevel op het hetzelfde ogenblik werd genomen en ter kennis werd gebracht als de beslissing waarbij de aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet. (R.v.V., 21 oktober 2011, nr. 68 851; R.v.St., 27 maart 2002, nr. 105 233; R.v.St., 28 maart 2002, nr. 105 262; R.v.St., 14 maart 2002, nr. 104 674; R.v.St., 25 juni 2003, nr. 120 961; R.v.St., 8 oktober 2003, nr. 123 977)

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat hij bij een verwijdering een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

In medische zaken hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) een hoge drempel, dit sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zo werd in N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (Grote Kamer, nr. 26565/05) geoordeeld:

"42.Samenvattend kan gesteld worden dat het Hof sinds D. t. Verenigd Koninkrijk op consistente wijze de volgende principes heeft toegepast.

Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoekers levensverwachting op significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn. In de 'zaak D' bestond deze uitzonderlijke omstandigheid uit het feit dat de verzoekende partij zeer ernstig ziek was en zelfs bijna dood leek te zijn, terwijl hem geen enkele vorm van verzorging of medische bijstand kon gegarandeerd worden in zijn land van herkomst en hij bovendien geen familie had die voor hem zou willen/kunnen zorgen of hem eten, onderdak of sociale steun kon geven.

43. Het Hof sluit niet uit dat in andere zeer uitzonderlijke omstandigheden de menswaardige motieven dermate ernstig/dwingend kunnen zijn. Het Hof is echter van mening dat het de hoge drempel van de zaak D t. Verenigd Koninkrijk, die zij als principieel correct beschouwd, dient aan te houden, aangezien in zulke gevallen het/de toekomstige nadeel/schade niet voortvloeit uit de intentionele daad of omissie van de publieke autoriteiten of non-gouvernementele instanties, maar integendeel, vanuit een natuurlijk ontstane ziekte en het gebrek aan voldoende instrumenten om deze te behandelen in het ontvangende land.

44. Hoewel het EVRM veel rechten bevat van sociale of economische aard, is zij in essentie gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten (Airey t. Ierland, arrest van 9 oktober 1979, Series A nr. 32, §26). Bovendien is het inherent aan het EVRM dat een juist/eerlijk evenwicht wordt gezocht tussen enerzijds het algemeen belang van de gemeenschap en anderzijds de behoefte van de bescherming van individuele fundamentele rechten (zie Soering t. Verenigd Koninkrijk, arrest van 7 juli 1989, Series A, nr. 161 §89). De vooruitgang in de medische wetenschap, tezamen met de sociale en economische verschillen tussen landen, impliceren dat de kwaliteit van behandeling voorhanden in lidstaten sterk kan verschillen van deze van het land van herkomst. Hoewel het voor het Hof noodzakelijk is, gelet op het fundamentele recht vervat in art. 3 EVRM, een zekere flexibiliteit aan de dag te brengen om in uitzonderlijke gevallen verwijdering te voorkomen, impliceert art. 3 EVRM niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen."

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van

het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die in D. t/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. t/ het Verenigd Koninkrijk te behouden. In D. t/ het Verenigd Koninkrijk waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death,

could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak *D. t. Verenigd Koninkrijk*, moet verzoeker in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen de uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat zijn actuele gezondheidstoestand tot op heden opvolging behoeft. Hij levert het vooropgesteld bewijs niet.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 3 EVRM.

"Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232)." (R.v.V., 19 november 2012, nr. 91.601)

Gelet op het feit dat verzoeker inzake artikel 7 van de Vreemdelingenwet, verwijst naar de zinsnede *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat"* van die bepaling en dienaangaande verwijst naar artikel 3 EVRM, dient uit wat voorafgaat vastgesteld te worden dat verzoeker geen schending aantoont van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, nu hij geen schending van artikel 3 EVRM heeft aangetoond.

Waar verzoeker een schending aanvoert van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur en hierbij zou doelen op andere beginsel dan het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, merkt verwerende partij op dat die onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

"Wat de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de beginselen van behoorlijk bestuur zonder ze verder te precisieren. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk." (R.v.V., 28 oktober 2010, nr. 50.466)

Waar verzoeker een schending aanvoert van het arrest d.d. 6 juni 2013 (nr. 2283/12) van het EHRM, merkt verwerende partij op dat ook dit onderdeel onontvankelijk is. Dergelijk arrest vormt geen rechtsregel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Die onderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel en het tweede middel zijn deels onontvankelijk, minstens geheel ongegrond."

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor verzoekende partij werden aangevoerd op 18 november 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat *"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte."* (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, *N v. United Kingdom*; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, *D. ijr. United Kingdom*.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of "vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel." Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de eerste bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken, waarnaar wordt verwezen, aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van dit advies en toont verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samen gelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en nr. 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de

fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat het niet kennelijk onredelijk is om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, kan de eventuele onwettigheid van de beslissing dan ook niet opheffen. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de bestreden beslissing wordt naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 november 2013 verwezen, dat als volgt luidt:

"Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van zijn vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.07 en 08.12.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten*

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag: 14/6/2011, dr. A. [...], mogelijks matig ernstig posttraumatisch stresssyndroom. Er waren geen hospitalisaties.

28/10/2011, 23/4/2012, 29/12/2012 dr. B. [...], huisarts, anxio-depressieve toestand, er waren geen hospitalisaties, behandelingsduur van zes maanden.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 30-jarige man lijdt aan een chronische anxio-depressieve toestand, zonder pejoratieve evolutie, mogelijks in verband met een matige PTSD. In 2011 werd de vermoedelijke behandelingsduur door de therapeutische sector op zes maanden gesteld.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn. Er waren ook geen hospitalisaties, noch acute opstoten.

De vermelde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Het vermelde suicidegevaar is hier louter hypothetisch en speculatief, er waren geen reële pogingen in die zin. Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd hier nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. ijr. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of "vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

Uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij erkent dat de verzoekende partij leed aan een chronische anxio-depressieve toestand – PTSD (posttraumatisch stresssyndroom). In zijn medisch advies verwijst de ambtenaar-geneesheer ook naar de verschillende medische attesten die de verzoekende partij neergelegd heeft.

Uit de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in rekening werden genomen. Het advies van de ambtenaar-geneesheer valt immers uiteen in twee delen. Enerzijds wordt geoordeeld dat de in de standaard medische attesten/medische stukken beschreven 'PTSD' actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij daar er geen hospitalisaties en acute opstoten geweest zijn. Dit onderdeel slaat op het eerste toepassingsgeval, zoals bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Anderzijds wordt geoordeeld dat voor de aandoeningen waaraan de verzoekende partij lijdt, zelfs onbehandeld, geen risico voor het leven of fysieke integriteit inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Dit onderdeel slaat op het tweede toepassingsgeval.

In casu wijst de verzoekende partij erop dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek gedaan werd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst, met name Irak. De verzoekende partij beklemtoont voorts dat de behandelende geneesheer stelt dat de prognose niet gunstig is indien de medische behandeling niet gevolgd wordt. Wat bijgevolg haaks staat tegenover de stelling van de ambtenaar-geneesheer. De verzoekende partij

meent dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies op een onzorgvuldige feitenvinding stoelt. Bijgevolg richt de verzoekende partij zich onder meer tot het tweede onderdeel van het advies, met name waar de ambtenaar-geneesheer stelt dat ook zonder behandeling de aandoening geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij of een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaakt.

Er blijkt inderdaad geenszins dat de ambtenaar-geneesheer enig onderzoek heeft gedaan naar de mogelijkheid of de verzoekende partij enige behandeling zou kunnen krijgen voor haar aandoening in Irak. In het medisch attest van 14 juni 2011 stelt de behandelende psychiater dat de duur van de behandeling afhankelijk is van de begane evolutie. In het medisch attest van 28 oktober 2011 stelt de behandelende huisarts, nadat hij gewezen heeft op de medische behandeling met inbegrip van de geneesmiddelen, dat de behandelingsduur minstens zes maanden bedraagt, in het medisch attest van 23 april 2012 stelt de behandelende huisarts, nadat hij gewezen heeft op de medische behandeling met inbegrip van de geneesmiddelen, dat de behandelingsduur minstens zes maanden bedraagt en in het medisch attest van 29 december 2012 stelt de behandelende huisarts, nadat hij gewezen heeft op de medische behandeling met inbegrip van de geneesmiddelen, dat de behandelingsduur minstens zes maanden bedraagt. Daarna dient de verzoekende partij geen nieuwe medische attesten meer in.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat in alle gevallen moet worden onderzocht of de medische zorgen die in België worden verstrekt aan een vreemdeling ook in het land van herkomst van deze vreemdeling beschikbaar zijn. Voormelde wetsbepaling legt de verwerende partij slechts de verplichting op om na te gaan of – nadat werd vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit – er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene vreemdeling gewoonlijk verblijft. De ambtenaar-geneesheer kan derhalve oordelen dat, gelet op de aard van de ingeroepen aandoening, een behandeling niet echt vereist is en dat het eventuele ontbreken van een adequate behandeling hoe dan ook geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de betrokken vreemdeling zich bevindt in een situatie, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt uit de bewoordingen van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat hij enerzijds stelt dat er geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit daar er geen hospitalisaties en acute opstoten geweest zijn en dat het suicidegevaar hier louter hypothetisch en speculatief is. Anderzijds meent de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening van de verzoekende partij zelfs onbehandeld geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij of een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaakt.

Met betrekking tot zijn oordeel beperkt de ambtenaar-geneesheer zich echter tot het verwijzen naar de voorgelegde standaard medische getuigschriften en medische stukken en het gegeven dat de verzoekende partij geen acute opstoten of ziekenhuisopname heeft gehad. Dit biedt echter geen enkele feitelijke grondslag voor de stelling dat de posttraumatische stressstoornis, waaraan de verzoekende partij concreet lijdt, zonder behandeling geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij of een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaakt. Integendeel wordt in de neergelegde medische getuigschriften door de behandelende geneesheer onder meer duidelijk gesteld dat een medicamenteuze behandeling en opvolging door een psychiater vereist is. Voorts wordt in de medisch getuigschriften aangegeven dat, indien de behandeling gestopt wordt, er een ongunstige evolutie is.

In het advies wordt, naast de loutere verwijzing naar de (standaard) medische getuigschriften en de medische stukken geen enkel ander feitelijk element aangereikt voor het oordeel dat de vooropgestelde behandeling niet noodzakelijk is en dat het 'PTSD' ook zonder behandeling geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij of een vernederende of onmenselijke behandeling uitmaakt. Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die dit oordeel, in weerwil van de bevindingen van de behandelend geneesheer, ondersteunen.

De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, oordelen dat het posttraumatisch stresssyndroom, waaraan de verzoekende partij lijdt en die zijn geattesteerd door (standaard) medisch getuigschriften, geen behandeling vergt zodat er geen sprake is van een ziekte, zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, *in casu* geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hoewel de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer kan stellen, moet, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, uit het advies van deze ambtenaar-geneesheer of minstens uit de stukken van het administratief dossier wel blijken waarom de door een geneesheer noodzakelijk geachte behandeling zoals die onder meer blijkt uit het voorgelegde (standaard) medisch getuigschriften waarnaar in het advies verwezen wordt, als niet essentieel wordt beoordeeld. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen verwijst naar de vermoedelijke behandelingsduur van zes maanden die in de medische getuigschriften van de verzoekende partij aangegeven werden en hiermee doelt op het gegeven dat de behandeling van de verzoekende partij afgerond zou zijn, is dit een *post factum*-motivering die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing. Nergens in het advies van de ambtenaar-geneesheer of in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de behandeling van de verzoekende partij afgelopen is en dat daarom geen onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid in het land van herkomst, met name Irak diende te gebeuren. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

Nu een voldoende feitelijke grondslag *in casu* ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 november 2013 behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient de eerste bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Wanneer de gemachtigde uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing behoeven geen verder onderzoek.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van het arrest van 6 juni 2013 van het EHRM (Mohammed v. Oostenrijk).

2.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

Dat de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht werd.

Met huidig verzoekschrift tot nietigverklaring wordt immers deze beslissing tot ongegrondheid aangevochten.

- 4.2.2.1.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

"... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."

(Zie arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Zie arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EH RM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EH RM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Zie arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

4.2.2.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

- 4.2.2.3.

In Irak zal de verzoeker geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen.

In Irak is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk, mede gelet op de ongunstige veiligheidssituatie.

Indien de verzoeker het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar zijn land van herkomst, loopt de verzoeker het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

- 4.2.2.4.

In de tweede bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de verzoeker.

Bij gebrek aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de verzoeker niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van deze beslissing tot verwijdering.

Dat er reeds een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag werd afgeleverd, neemt niet weg dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van andere beslissingen - zoals in casu het bevel tot het verlaten van het grondgebied - de medische problematiek niet in overweging dient te nemen of hieromtrent niet dient te motiveren.

Verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht.

- 4.2.2.5.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Het bevel om het grondgebied te verlaten is disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoeker kan invoeren om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen.

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

4.2.3.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie"

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoeker werd een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag genomen.

Met huidig verzoekschrift wordt tegen deze ongegrondheidsbeslissing hoger beroep aangetekend (eerste middel). Dit is geen schorsende procedure.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open.

Evenmin heeft dit schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans haalt de verzoeker in de huidige beroepsprocedure aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen (cf. eerste middel: foute interpretatie van artikel 3 E.V.R.M.).

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

"(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see Kudta v. Poland [GC], no.

30210/96, § 157, ECHR 2000DXI; M.S.S. v. Belgium and Greece [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and I.M. v. France, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favorable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France, no. 25389/05, § 53, ECHR 20070 V § 53; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 289; and I.M. v. France, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see Çakici v. Turkey [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999UIV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 48, ECHR 20000 VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see Doran v. Ireland, no. 50389/99, § 57, ECHR 20030X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materializes, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see Shamayev and Others v. Georgia and Russia, no. 36378/02, § 448, ECHR 20050III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see Jabari, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see Bati and Others v. Turkey, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 200401V (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see Conka v. Belgium, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 200201; Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, § 66; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, §§ 290-293; and I.M. v. France, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention."

Dat de verzoeker een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft.

De ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangevochten.

Dat aan de verzoeker geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hem het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

1 Aldus, hoewel de verzoeker een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt hem geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Irak.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

4.2.5.

De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, dienen eveneens vernietigd te worden, minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht."

2.2.2. Voor het verweer van de verwerende partij wordt verwezen naar punt 2.1.2. van dit arrest.

2.2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

In casu meent de verzoekende partij dat de formele motiveringsplicht geschonden is daar de tweede bestreden beslissing op geen enkele wijze gewag maakt van haar medische problematiek.

De Raad merkt op dat het bestreden bevel gegeven werd nadat werd beschikt over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Daar het bestreden bevel werd genomen nadat werd beschikt over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangehaalde medische problematiek. Uit punt 2.1.3. van dit arrest blijkt dat de beslissing van 18 november 2013 waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, vernietigd wordt. Omwille van de vernietiging verdwijnt de eerste bestreden beslissing *ex tunc* uit het rechtsverkeer en wordt aldus geacht nooit genomen te zijn geweest. Gezien uit het administratief dossier niet blijkt dat nog op een andere manier dan door middel van de vernietigde beslissing van 18 november 2013 met de medische toestand van de verzoekende partij rekening werd gehouden, dient te worden vastgesteld dat niet langer kan gesteld worden dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de medische toestand. *In casu* betreft de tweede bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel waarop artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt echter dat “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*” Door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing is bijgevolg niet voldaan aan de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste dat met de medische toestand van de betrokkene rekening dient te worden gehouden. Bijgevolg voert de verzoekende partij terecht de schending van de motiveringsplicht aan, daar de tweede bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen ten aanzien van de tweede bestreden beslissing behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. RYCKASEYS